

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Accusator inanis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A SILENTIUM OPPORTUNUM. CAP. XXXII.

Neque hoc ab Aegyptiis observatum, ut silentium in tempore servatum, per Anserem, qui lapillum rostro apprenderit, significetur. Avis enim hæc, quæ clamore graviter obstreperi fere semper clangit, ut etiam inter pascendum silere nequeat, exemplo est humano generi taciturnitatis etiam, ubi res exigit, observanda: quippe quæ salutem suam alto interdum silentio tueri solet. Illæ siquidem, ut Ammianus author est, ab Orientali calore invalefcente, in Occiduum plagam transire consueverunt, cumque Taurum montem Aquilis abundantem penetrare coepint, fortissimarum volucrum vim pertimescentes rostra sua lapillis occludunt, ne ulla vel extrema necessitate clangor elici possit: iisdemque collibus agiliore volatu transcursis, tutum jam iter nocte, calculos projiciunt. Neque me paterit, eruditissimum virum de disciplinis omnibus & politioribus etiam literis optime meritum, hæc, quæ Ammianus de Anseribus scribit, Gruum esse asteverare, quod alii viderint. Res hæc mihi suggesterit in memoriam non imprudens Aristotelis consilium, quod Callistheni secessor, & propinquo suo dedit, cum eum ad Regem Alexandrum mitteret: admonuit enim hominem, ut quam rarissime, & id jucunde, apud eum loquere, qui vita potestam & necis in acie linguae gestaret.

Anserum hic industria.

B *Plaut. in Alexandro. Val. Max. lib. i. c. 8. Aristoteli consilium.*

IMPROBITAS. CAP. XXXIII.

Alioquin Anser in vaticiniis, & rerum aliarum elegiis, improbitatem quandam præ se ferre videtur. Hinc Homer in somni præfigitione, procos per Anseres innuit, ejusque inauspicata garrulitas & à Virgilio, & à Propertio quibusdam vietio data est. Aversum enim adeo est à poetis studiis Anseris in genium, ut Phœbeam arborem laurum, quam sibi exitiale, si ejus foliis vescatur, intelligit, pertinacissime fugiat. Nam cum natura sit admodum calidus, liquidis & frigidis delectatur cibis, lavationesq; amat, & ea declinat, quæ perniciem afferre possint. Laurum vero igneum esse suo loco diximus. Non dissimulabo, quod ad procos attinet, inventa aliquando in Anseribus amoris erga homines exempla, ut proditum de eo, qui puerum Amphicholum Olenium genere deperierit, quod & Clearchus & Theophrastus testatum reliquere. Et Glaucen Ptolemaei Regis citharistriam memorat Plinius, quam Anser, & eodem tempore Aries etiam, adamant. Alius Lacydi Philosopho comes perpetuo dicitur adhæsse, ut nusquam ab eo non in publico, non in balneis, non noctu, non interdiu digredieretur.

Laurus ini-
mica Anseri

*Menniae
Aelian. lib.
p. c. 39. 5.
Plin. lib. 16.
cap. 22.*

DETRIMENTUM. CAP. XXXIV.

Dicitur & detimento hieroglyphicum Anser pascens: propterea quod quacumque ille oletum suum sparserit, adurere omnia soleat: neque quicquam magis vel satis vel pratis officere, quam si eo pabulatum anseres immittantur. Quinetiam eorum sterlus, si muria dissolvatur, & oleribus inspergatur, omnia vitabit. Tum Anser ille poetarum perditissimus, qui inter Olores satis cum impudenter strepere notatur à Marone, à Cicerone quoque carpitur: quod illi Falernum fundum Antonius dono dedisset: quod nisi & improbus, & perditorum morum fuisset, conjectura est Antonium id minime facturum: eoque spectat Ciceronianum illud in Antonium, *Anseres de Falerno depellendi sunt,*

ACCUSATOR INANIS. CAP. XXXV.

Et ne longius ab eo digrediamur, apud eundem oratione pro Sex. Roscio, Anserem invenias *accusato-*
rum dixer-
rum possum, qui obstrepat tantum nocte tamen nihil, cum Canis non tantum allaret, sed sa ratio.

sed etiam mordeat. Ejus verba sunt non importune repetenda. Anseribus cibaria publice locantur, & Canes aluntur in Capitolio, ut significant, si fures venerint: at fures internoscere non possunt, significant tamen, si qui noctu in Capitolium venerint, & quia id est suspicio sum, tametsi bestie sunt, in eam partem potius peccant quae est cautor. Quod si luce quoque Canes latrent, cum Deos salutatum aliqui venerint, opinor his crura suffringantur, quod acres sint etiam tum, cum suspicio nulla sit. Simillima est accusatorum ratio: alii vestrum Anseres sunt, qui tantummodo clamant, & nocere non possunt: alii Canes, qui & latrant, & nocere possunt.

SUOS TANTUM CURANS. CAP. XXXVI.

NEque illud dissimulabimus, quod hominem, qui suæ tantum familiae curam suscipiat, aut rerum tantum suarum satagat, quid rei gerant alii securus, ac minime curiosus, per Anserem vis incubantem, apto admodum hieroglyphico indicare possumus. Anseres siquidem, ut Quintilius qui de agricultura, quam diligentissime scriperunt, tradidere, aliena ova in suo etiam genere fovere nequaquam solent: quare curatores eorum, dum ova patiunt, certis characteribus uniuscujusque frumentum signare debent, atque ita unicuique sua ad novem supponere.

DE PERDICE. CAP. XXXVII.

Dissimulanda fuerat & Perdix, ne pudendum super ea significatum propalam proponeremus sed quoniam suscepti operis ordo nos compellat, nihil est suppressendum, quod inter hieroglyphica à veteribus adnumeratum invenerimus. Habere vero potest Perdix cum chortalibus locum, quod ea quoque domi alitur, saginatur & cicuratur. Sedenim vitia ideo ponuntur, reprehendunt, quodque abominabile videatur mortales audientes ipsi absterrantur.

AMOR TURPISSIMUM. CAP. XXXVIII.

Impudicissimum hominem, tamq; effera nequitia perditum, ut in consanguineis quoque nullo pudore sit petulans, significare si vellent Aegypti facerdotes, Perdices duas pingere sunt soliti: ipsæ enim conjugi viduatae, sese invicem abutuntur. Mares quippe, ut cernere est ex iis, qui domi aluntur, inter se tumultuant, clamitant pugnamque de coitu conserunt, quos cœlibes vocant: qui autem vietus in pugna fuerit, sequitur victoris Venerem, neque aliud pugnar præmium, nisi victuma victore pollui. Verum hoc non fieri semper, sed certo annū tempore, obseruat ait Aristoteles. Illud fere semper, ut cum primum pullus exire coepit, à mare subigatur: nec tibi mirum adeo videatur, quod Marcellus Perdicem ex avibus virili genere appellandum dicat, Varronis autoritate natus. Romani sane pro hujusmodi nota puer, pullum dicere soliti sunt: unde Q. Fabium, cui Ebano propter candorem cognomen fuit, pullum Jovis appellarunt, quod natus ejus fulmine iœta fuit, quasi eam Jupiter appetisset: cum potius interpretari debuerint, & eum, & ejus amatores omnes ergo perdendos esse. Apud Aufonium quoque, Marcum quendam impudicissimum selem pullarum dictum reperias. In fabulis fertur à quibusdam Perdicem venatorem matris amore deslagrassæ, ut eadem improbitas sit filiorum: in matres, quæ in eo alitum genere parentis est in filios. Sunt quif gmento historiam, sunt qui Philosophicum sensum applicent, sed ipsa volucris impudica procacitas argumentum fabula proculdubio suppeditavit. Quare mihi non deliciarum tantum causa videtur Heliogabalus Perdicum plumbul in stratis, in pulvinaribus, ac etiam accubitis passim usus, quantum naturæ similitudine: cum portentosus ille, virne dicam an brutum potius, nullum nequitia genus intactum reliquerit, pudore prof. s omni perditio atque profligatio.

IMMODERATA NEQUITIA. CAP. XXXIX.

Sed ut semel dicam, nihil ad enervatissimam libidinem, & impotentissimam falacitatem exprimendam Perdice commodius, quæ plerumque de coitu tanta efferaur rabie, tantaque astutia libidinis intemperantia, ut mas ova interdum frangat: ne cubando detineantur scemina: quocirca illa, ut fecundus solitent suos, ova modo huc, modo illuc, quo mares fallant, transferre coguntur.

P.R.E.